

Rättsfallssamlingen

Mål C-308/14

**Europeiska kommissionen
mot
Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland**

”Fördragsbrott — Samordning av de sociala trygghetssystemen — Förordning (EG) nr 883/2004 — Artikel 4 — Likabehandling avseende tillgång till sociala trygghetsförmåner — Uppehållsrätt — Direktiv 2004/38/EG — Nationell lagstiftning som innebär att medborgare i andra medlemsstater som saknar uppehållsrätt inte har rätt till vissa barnbidrag eller skatteavdrag för barn”

Sammanfattning – Domstolens dom (första avdelningen) av den 14 juni 2016

1. *Social trygghet — Migrerande arbetstagare — Unionsbestämmelser — Materiellt tillämpningsområde — Sociala förmåner — Begrepp — Barnbidrag avsedda att kompensera en del av kostnaderna för en person med försörjningsansvar för ett eller flera barn som ges till alla efter ansökan — Skatteavdrag för barn som medges alla som har försörjningsansvar för ett eller flera barn varvid flera omständigheter kring berörd familj beaktas — Omfattas*

(Europaparlamentets och rådets förordning nr 883/2004, artiklarna 1 z, och 3.1 j)

2. *Social trygghet — Migrerande arbetstagare — Tillämplig lagstiftning — Samtidig tillämpning av flera nationella lagar — Omfattas inte — System av lagvalsregler — Fullständigt*

(Europaparlamentets och rådets förordning nr 883/2004, artikel 11.3 e)

3. *Social trygghet — Migrerande arbetstagare — Likabehandling i den mening som avses i artikel 4 i förordning nr 883/2004 — Nationell lagstiftning enligt vilken sociala förmåner villkoras av uppehållsrätt — Indirekt diskriminering — Otillåtet — Motivering — Villkor*

(Europaparlamentets och rådets förordning nr 883/2004, artikel 4; Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38, artiklarna 7 och 14.2)

4. *Talan om fördragsbrott — Bevis på fördragsbrott — Bevisbördan åligger kommissionen — Framläggande av omständigheter som visar på fördragsbrott*

(Artikel 258 FEUF)

1. Förmåner vilka automatiskt beviljas familjer som uppfyller vissa objektiva kriterier, bland annat vad gäller storlek, inkomst och kapitaltillgångar, utan att någon skönsmässig bedömning i enskilda fall av personliga behov görs, och vars syfte är att täcka en familjs utgifter, ska likställas med en social förmån.

Sociala förmåner som särskilt är avsedda att kompensera för en del av de kostnader som uppkommer för en person som har försörjningsansvar för ett eller flera barn, som alla beviljas efter ansökan, liksom skatteavdrag för barn som beviljas samtliga som har försörjningsansvar för ett eller flera barn och vars belopp varierar i förhållande till familjens inkomst, antalet underhållsberättigade barn och den berörda familjens situation, kvalificeras som sociala förmåner i den mening som avses i artikel 3.1 j i förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen, jämförd med artikel 1 z i förordningen.

(se punkterna 58–61)

2. Se domen.

(se punkterna 63–66 och 68)

3. En mottagande medlemsstat som för att bevilja sociala förmåner kräver att en medborgare i en annan medlemsstat ska visa att han eller hon uppehåller sig lagligt i den mottagande medlemsstaten, gör sig skyldig till indirekt diskriminering.

En sådan indirekt diskriminering ska, för att vara motiverad, vara ägnad att säkerställa att ett legitimt mål uppnås och inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

Behovet av att skydda den mottagande medlemsstatens finanser utgör i princip motivering för en kontroll av att den som ansöker om en förmån uppehåller sig lagligt i den mottagande medlemsstaten när en förmån beviljas, särskilt vad gäller personer från andra medlemsstater som inte är yrkesverksamma, då beviljande av förmånen kan påverka den totala nivån av det stöd som den mottagande medlemsstaten kan utge.

Vad gäller frågan huruvida uppehållsrättskriteriet är proportionerligt bör de nationella myndigheternas kontroll av att sökanden inte vistas olagligt på dess territorium, i samband med beviljande av de aktuella förmånerna, betraktas som ett sätt att kontrollera om unionsmedborgarnas bosättning är laglig i enlighet med artikel 14.2 andra stycket i direktiv 2004/38 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, varför kontrollen inte kan genomföras systematiskt.

När det endast är i tveksamma fall som de nationella myndigheterna genomför nödvändiga kontroller för att fastställa huruvida sökanden uppfyller de villkor som föreskrivs i direktiv 2004/38, och särskilt artikel 7 däri, och följaktligen huruvida vederbörande har uppehållsrätt i medlemsstaten ifråga, i enlighet med direktivet, utgör ovannämnda nationella lagstiftning inte en sådan diskriminering som är förbjuden enligt artikel 4 i förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen.

(se punkterna 76, 79–82, 84 och 86)

4. Se domen.

(se punkt 85)